

ספר הניקור ההורי

אני מכיר מישהו שמכיר מישהו, שפעם היו לו ילדים וילידים האלה היו הורים וההורים האלה, הם אלה שעליהם אני הולך לספר. על הורה אחד ספציפי למעשה, שהמדינה נתנה לו כוח בלתימוגבל, להרוס, להשמיד ולאבד. לקצוץ עד יסוד כל דבר רך, כל דבר תמים, כל דבר שיש בו פוטנציאל להיות הכל.

אתה אוהב, אתה מגדל, אתה מטפח, אתה נותן כל מה שיש לך ואז יום אחד זה הכל נגמר. יום אחד, זה הכל נגמר. יום אחד זה נגמר. אתה לא מאמין שהיום הזה יגיע, אתה לא חושב שזה יגיע. אתה חושב שקודם כל תפרוץ מלחמת עולם, אתה חושב שקודם תהיה מחלה קשה, ממארת, אתה חושב שאתה צריך לעשות ממש חמור כדי שזה יגיע לך וכמה שאתה חושב, כמה שאתה מפשפש במוחך, אתה לא מצליח לחשוב על משהו שעשית, שהוא כל כך חמור שזה מגיע לך. מילא לך. מילא לך.

אתה לומד להאמין בצדק. לא צדק מוחלט. אתה יודע שאין צדק מוחלט. אם היה צדק מוחלט אז כמעט אף אחד לא היה כאן. אבל אתה לומד להאמין במידה מסויימת של צדק. אתה לומד להאמין בקמצוץ של צדק. אתה רואה סרטים. יותר מידי סרטים. אתה קורא ספרים. אתה לומד במערכת החינוך. אתה לומד באוניברסיטה. אתה חושב לעצמך "לא, דברים כאלה לא באמת קורים". אתה חושב לעצמך "לא, זה קורה רק לאנשים אחרים, לאנשים הלא-נכונים". אתה חושב לעצמך "הוא בטח עשה משהו לא בסדר שהרחיקו ממנו ת'ילדים". ואז זה קורה לך.

וכשזה קורה לך, אתה מבין, אתה מבין קודם כל שזה קורה לך. וגם את זה אתה לא מבין. לוקחים הרבה שנים עד שאתה מבין שזה באמת קורה. שזה לא הדימיון שלך ששוב מגזים, שזו לא מערכת העצבים שקרסה וגורמת לך לראות דברים שלא באמת קיימים. לא, אתה קם בבוקר. אתה קם עוד בבוקר. אתה קם עוד בבוקר. וכן, הבוקר קם איתך. והבוקר הוא ארוך, כי הבוקר הוא ריק, הוא ריק מכל מה שפעם הייתה לו כה משמעות.

ואז אתה מבין. אתה מבין שכמו שלא היה שום דבר שיכול למנוע מזה לקרות לך, זה יכול לקרות לכל אחד. ואתה מתחיל לקרוא. אתה נכנס לאינטרנט, לפייסבוק, אתה רואה שזה קרה לעוד אנשים. אתה רואה שזה ממשיך לקרות. שזה קורה בכל יום. ואתה מחפש לראות, אם זה נהיה יותר גרוע, אם זה נהיה יותר טוב ואז אתה מבין שזה בעצם לא משנה. כי זה עוד קורה. אם זה קורה מעט יותר, או הרבה יותר, זה כבר לא משנה. זה יקרה, זה קרה, זה קורה.

והיית מוכן לתת הכל, אבל הכל, כדי שזה לא יקרה. ואתה עדיין חושב שהיה פה איזה משהו, איזה כשל בעברך, איזה פגם מוסרי. איזה היבריס. משהו שצריך להסביר, שיכול להסביר, את העונש הזה, שאפילו בטרגדיות יווניות לא חשבו עליו. כשרע לך, כשמשהו מציק לך, אתה יכול לגרש אותו. יש דרכים. אתה יכול לכתוב, אתה יכול להגיע לקת'רזיס, אתה יכול ללכת לת'רפיה, אתה יכול אפילו לקחת כדורים, אבל הדבר הזה, האין הזה, זה לא משנה כמה תטפל בעצמך הוא תמיד ישאר, הוא תמיד יהיה שם.

וגם אם הוא לא מוחלט. הוא קיים. הוא שם. הוא יכול להיות גרגיר קטן והוא יכול להיות בגודל של הגרנד קניון, זה לא משנה. הוא קיים, הוא שם. הוא הסרטן, הסרטן בלב הנשמה. אתה יודע שהגודל שלו כמו שהוא היום, הוא מרמה. כי הוא קיים שם והסרטן השאיפה שלו היא לגדול. והמדינה מאכילה אותו, כל יום, מאכילה אותו ועוד ועוד. הגנת מאכילה אותו, המורה מאכילה אותו, השופט מאכיל אותו, פקידת הסעד מאכילה אותו, המשטרה מאכילה אותו, כולם מאכילים אותו. הם כל הזמן מאכילים אותו. היום הוא לא אוכל, מחר הוא יאכל.

אתה נולדת זכר. עשו לך ברית מילה. ככה אומרים. יש לך את האיבר הזה, ששונה מהאיבר של הנקבות, אבל לא חשבת שהוא יעולל לך כאלה צרות צרורות. אתה רואה אותן מסתכלות עליך ומיד מתחילים הדקלומים. אתה רואה את הגלגלים זעים במוחות הרעועים, כשהם חושבים על עוד תירוץ מקובל-חברתית כמובן, למנוע ממך להיות מה שאלוהים הועיד, להיות אב.

אתה מגיע לבית המשפט ומתיישב עוד לפני שהשופט מגיע. מתיישבת מולך מזכירתו, הקלדנית, מורמת ממך. היא רושמת, אבל רק דברים שייצאו מחמיאים לשופט. הפרוטוקול, הוא תחום המחיה הפרטי שלה ושל השופט בלבד. הכל נעשה בדלתיים סגורות. הכל נעשה בדלתיים סגורות. כאן, בעולם הסודי הזה, העולם הכמוס הזה, הכל יכול להעשות. אפשר להגיד שיש "חזקת הגיל הרך" שגוברת על כל היסטוריה שהיא, שגוברת על כל מציאות ממשית שהיא, שגוברת על שנים של הליכה לגן מידי בוקר, על שנים של הושטת בקבוק, על שנים של טיולים לגינה, על שנים שבהם לא היה שם אף אחד מלבדך. אף אחד מלבדך. אבל לשופט, לקלדנית, לפקידת הסעד שממול, לאם, לעורכת הדין של האם, יש רעיונות שונים.

הם יעשו הכל כדי לדרוס אותך עד היסוד. הם יעשו הכל כדי להכחיד אותך מעל פני האדמה. קודם הם יפגעו בשמך הטוב, בשלל כינויי גנאי ותיאורים מעוררי פלצות, שלא רק יערערו את עצם קיומך כאב, אלא יעלו תמיהה איך זה שאתה בכלל מסתובב בחברת בני אדם? וכשזה לא יספיק הם ידביקו לך את האישום הכבד מכל. יותר גרוע מאונס, יותר גרוע מרצח, יותר גרוע מרצח עם. כן, אתה מסוכן.

אתה מסוכן, לכל אדם. אבל בראש ובראשונה לשארי בשרך. אתה מסוכן, לא בגלל שעשית משהו, לא בגלל שאמרת משהו, לא בגלל שאפילו רמזת שאתה עומד לעשות משהו. אתה מסוכן, מעצם הבקשה שלך. הבקשה הזאת שלך, להמשיך להיות מעורב, להמשיך להיות שם, היא בקשה מאוד מסוכנת. אתה סכנה. ומעצם זה שאתה סכנה, אתה סכנה עבור כל אדם, לא רק עבור כל מי שנמצא כאן במשפט הראווה הזה.

וכן, אם אתה מסוכן אפשר לשלוח אותך לתא מעצר, אם אנשים שבאמת עשו דברים, שבאמת דקרו, שבאמת סחרו בסמים, שבאמת פגעו במזיד באנשים אחרים, שבאמת יש בהם רוע בנפש. כי הבקשה הזאת שלך, להמשיך להיות שם, היא בקשה, שהיא רעה עבור החברה לפחות כמו דקירה, לפחות כמו מכירת סם. אתה מוכרח להענש.

אתה מוכרח להיות מורחק. אתה מוכרח לראות את בשר מבשרך אך ורק בפיקוח של אישה. כל אישה. במתקן סגור, מאחורי סורג ובריח. לא, זה לא שאתה בכלל. זה הם שבכלל. אתה אתה בסך הכל ניצב. המטרה היא להגן עליהם, בפניך. כי אתה מסוכן וצריך להרחיק אותך, לכמה שיותר זמן. ואחרי שתגמר תקופת ההרחקה, אל דאגה, אנחנו כעת אמנם עושים לך טובה, אבל תהיה בטוח, שהמסוכנות הזאת שלך עוד תלווה אותך לזמן רב.

אתה, אתה נעצרת. אתה כבר לא ככל האדם. אתה אדם שהוטל בו מום, אתה אדם שהושמה עליו תווית, אתה אדם שצריך להוכיח את חפותו, בכל יום, בכל שעה. לא רק שההורות שלך איננה מובנת מאליה, עצם החירות שלך איננה מובנה מאליו. אז מוטב לך להפסיק להאבק, לטובת עצם נשמת אפיק, כי מפה העניינים רק הולכים להדרדר יותר.

יש מספיק עובדות סוציאליות ויש מספיק פסיכולוגיות-מטעם שיכולות לרשום עליך ככל העולה בנפשם, אפשר למלא עליך רומנים שלמים מלאים בדיות קיצוניות ומסמרות שיער, כי הרי אין מי שישאל "רגע, האם כל זה באמת קרה?"

הם אומרים עליך כל מיני דברים והכל תופס. היא אומרת עליך כל מיני דברים והכל תופס. אתה כבר לא יודע אם זאת היא כלי-שרת בידם, או אם זה הם כלי-שרת בידה ואתה מרגיש שאתה יודע מעט מאוד מהדברים שבאמת נאמרים ומה שבאמת משפיע לעולם לא תדע. נדמה לך שאתה קולט דברים פה ושם אבל אתה לא באמת יכול להיות בטוח.

תמיד חשבת לעצמך "הרי צריכה להיות דרך להסביר את ההעדר הזה". וככל שאתה קודח במוחך, אתה לא יכול להרשות לעצמך להיות תמים ולא לחשוב שכל ההסברים מטילים את מלוא האשמה עליך. זה לא יכול שזו היא אשמה. זה לא יכול שזו היא שמונעת את הקשר. זה ודאי אתה שעסוק בעבודה, זה ודאי אתה שלא מוצא זמן, זה ודאי אתה שפשוט קיבל החלטה. היא לעולם לא תגיד שזאת היא שמונעת, היא לא תודה ברוע, בחולשה הגדולה הזאת, שלא מאפשרת לה להכיר בכך שיש גם אבא.

כולם אומרים לך שיכולת לראות את זה, אבל לא יכולת לראות את זה. לא יכולת לראות איך זה שמי שנמצאת לצידך על הספה ורואה שהעולם יכול להפסיק לנוע על צירו אבל עדיין לא ניתן לנתק קשר של אב עם ולדו, תעשה הכל, אבל הכל, כדי שהניתוק יהיה מוחלט. ומילא שהיא רוצה לעשות את זה, יש לה את כל הכלים שבעולם לעשות את זה.

"אנשי מקצוע", שמבחינתם אתה רק פסיק, עוד מקרה של גבר, שמסיבה כלשהיא, החליט שלא מגיעה לא מגיעה שליטה מוחלטת. וזו ממש לא משנה מה הסיבה, כי עצם זה שהוא החליט שלא מגיעה לה שליטה מוחלטת, פוסלת אותו. וזה ממש לא משנה אם הסיבה שלו טהורה לחלוטין, אם כל מה שהיא רוצה זה בסך הכל להבטיח נוכחות הורית של שני הצדדים, שתיתן ביטחון, שתיתן יציבות, שתיתן את כל הדברים הבסיסיים ביותר שילדים צריכים. אבל מה איכפת לעובדת הרווחה מהילדים? מה איכפת לפסיכולוגית מהילדים? יש פה אויב וצריך לרמוס אותו וכל האמצעים כשרים.

התענוג הסדיסטי מניע אותה. בהתחלה לא ראית את זה, בהתחלה חשבת שזה מניע שולי, אם זה בכלל מניע. אבל ככל שעובר הזמן, ככל שאתה רואה את התגובה שלך על כל הבעת רצון שלך לקחת חלק פעיל יותר, על טון דיבור שיש בו סיפוק כשאתה מדבר על הזמן שהיא ואיננו עוד, על המשאלה שהדברים ימשיכו כפי שהם היו, אתה מבין שהמשאלה הזאת צריכה להיות כמוסה. אתה צריך להיות אבא כמו שהם רוצים שתהיה אבא.

אתה צריך להיות האבא העסוק, האבא שמחפש להתחיל חיים חדשים, האבא שרק מחפש 'פרק ב', האבא שמעוניין שיידעו שהוא בחיים, אבל לא הרבה מעבר לזה. ככה הם אוהבים את זה. אם אתה מראה שהדברים הם בליבר, בנפשך, שאינך יכול להירדם בלילה ממחשבות על שאינך שם, שקוראים בשמך ואתה לא שם, הם יגידו עליך שאתה אובססיבי. בעיניהם, זה לא אבא. לא ככה אבא צריך להיראות.

אבל אתה לעולם לא תהיה האבא הזה. אולי תצליח להעמיד פנים לכמה רגעים, רק בשביל שלא יגזלו ממך את המעט שיש לך, אבל לעולם לא תהיה האבא הזה. האבא הזה זר לך, האבא הזה מנוכר לך, האבא הזה הוא החלום הרטוב של כל אבירות הניכור ההורי. האבא הזה הוא הפנטזיה המתוקה שנמכרת כמציאות שוות-נפש בכל דיון בבית משפט, בכל תסקיר, בכל עוד תביעה רצופה דמגוגיה של שיטנה, כלפי כל מה שאוהב, כלפי כל מה שמיטיב, כלפי כל מה שיכול למזער את המתחים, כלפי כל מה שיכול לבשר, שאולי הזמנים משתנים.

בלב המאפליה, הדיאלוג שיכול להתקיים הוא במילים שאינך רוצה להכיר.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

בהתחלה, חשבת שהם סירסו את האמנות שלך. אבל בעצם, זה לא מה שהם עשו. כי אתה עדיין יכול לכתוב, אתה עדיין יכול להביע רגש ומחשבה, כפי שיכולת קודם. אבל בכל זאת, משהו השתנה. אבל הרגשת את זה מיד בעצמות, שהכתיבה כבר לא אותו דבר. היא כבר לא באה מאותם מקומות, אין לה את החירות שהייתה לה.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

אתה מתחיל להבין, שבעצם הם נכנסו לראש שלך, או יותר נכון – אתה נכנסת לראש שלהם. כל מילה שאתה כותב, כל רעיון שאתה מנסה להביע, העניין הוא שזה לא שהם נבחנו בזכוכית מגדלת. תמיד הרי רצית שהם יבחנו בזכוכית מגדלת. זה לא העניין. אין לך באמת בעיה עם זה. גם אין לך בעיה עם החשיפה. באמת. אתה יכול להיות שתקן לחלוטין במציאות, אבל זה משהו אחר. זה כבר לא משהו אחר. זה העניין.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

הם עשו את זה למשהו אחר. הם טימאו את זה, הם חיללו את זה, הם הפכו את זה למשהו שזה לא היה צריך להיות, שזה לא היה יכול להיות, שאסור היה שזה יהיה. הם הפכו את זה למשהו זול, למשהו ארעי, למשהו שנוגע לדברים אמיתיים. למשהו, שהוא חלק מהחיים. הם הפכו את זה למשהו, שהוא לא בהכרח אמנות.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

אתה היית שם. אתה הלכת שם. אתה נכנס לתוך הראש שלהם. אתה היית בתוך הראש של השופט בבית משפט השלום, אתה היית בתוך הראש של השופט בבית המשפט המחוזי, אתה היית בתוך הראש של השופט בבית משפט עליון. אתה ראית איך הדברים נראים דרך העיניים שמשקיפות אל מחוץ לראשים שלהם. וזה היה מחזה עגום.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

אתה ידעת ברגע שנכנסת, שדברים כבר לא יהיו אותו דבר. אתה ידעת, שמשהו ישתנה. אבל לא ידעת מה בדיוק ישתנה. אתה הרגשת את זה, בעצמות, כמו איזו מין הזיה

פסיכודלית כשרק עברת במגנומטר והפשיטו ממך את החגורה ובדקו שאתה לא מסתיר כלום באיבר שאף פעם לא חשבת שאפשר להסתיר בו דברים. אתה לא ידעת בדיוק איך זה ישפיע וקיווית שאם זה ישפיע, על זה לא ישפיע בצורה מסרסת כזאת, חשבת שזו תהיה עוד אופציה. עוד אופציה לאמנות, אולי מסוג חדש, אולי מסוג שלא יכולת להכיר לפני זה, אולי מסוג שאין דרך אחרת להכיר אלא להתנסות בזה, כמה שזה קשה וכמה שזה כואב וכמה שזה בלתי נסבל.

מתישהו אתה מבין שאתה לא יכול לכתוב על כלום. ממש על כלום. אתה יכול לכתוב על לא-כלום, אבל זה כבר עניין אחר. אבל, מתישהו אתה מבין מה הם עשו בעצם.

טלאי צהוב. יש לך את הטלאי הצהוב. אתה מנסה להשיל אותו ממך, אבל הוא לא מושל.
אתה מנסה לגרד אותו אבל הוא לא מתגרד. אתה מנסה לכבס אותו אבל הוא לא יורד
בכביסה. והטלאי הצהוב אומר "נולדת גבר".

לפעמים אתה מנסה לשכוח, אבל טורחים להזכיר לך. כשאתה הולך לביטוח לאומי ומראה
את כל ההוכחות שאתה משלם מזונות והם עדיין לא מאמינים לך, אתה יודע שהוא שם.
הקול שלך, המראה שלך, יש שם משהו שמסמן אותך כגבר. והטלאי הצהוב אומר "אתה גבר
וגברים לא משלמים מזונות".

לפעמים אתה מנסה לשכוח, אבל טורחים להזכיר לך. אתה מבקש מפקידת הסעד שתסייע
לך באכיפת הסדרי הראיה ולא זוכה לכל תגובה. הוא שם, אתה יודע. היא קוראת את המייל
ומגחכת. אבל היא לא קוראת את המייל ומגחכת. היא פשוט מחכה למייל הנגדי. וכשהוא
מגיע, אתה מקבל שיחת טלפון עם איום שתבצע את כל הנסיעות ולא היא תפנה לבית
המשפט ותבטל את הסדרי הראיה. אתה מרגיש חוסר אונים, אתה מרגיש שאין שום דבר
שתעשה שיוכיח שאתה ראוי, שווה בין שווים. כי פשוט החליטו שלא. והטלאי הצהוב אומר
"אתה גבר וגברים לא שווים לנשים".

לפעמים אתה מנסה לשכוח, אבל טורחים להזכיר לך. אתה מגיע לבית משפט, מצוייד בכל
ההוכחות. האמא כבר מזמן ויתרה על המשמורת. ברור לכולם שהיא ממשיכה, רק בשביל
לקבל דמי הבזבזים. ובכל זאת כולם משחקים את המשחק. אפשר להאשים אותך בכל, בכל
סטיה אנושית אפשרית, כי כגבר אתה אמור לספוג הכל. והמילים מרחפות בחלל האולם
והמבטים המזרים מתבייתים על הטלאי הצהוב הדבוק לדש חולצתך ואתה מרגיש אשם.
אתה יודע שאתה אשם, אפילו שלא עשית כלום. אתה נולדת אשם. מישהו צריך להיות אשם.
היא לא יכולה להיות אשמה, אז אתה תהיה אשם. "כן, תגידו מה שתגידו, אני יודע שכבר לא
אצא מזה". ברגע שרעיון הופך לחשד, ברגע שחשד הופך לאשמה, זהו, נגמר הסיפור.
בשבילך לא צריך הוכחות, לא צריך כלום. מספיק שאתה נמצא שם ועוד תובע שההורות שלך
תילקח בחשבון, ברור לכולם שמהו לא בסדר איתך. בטח יש לך אי-אילו מחשבות אפלות,
שלדים בארון. והטלאי הצהוב אומר "רק קחו אותי מפה למשרפות".